

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa A. C.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

o nałożenie kary pieniężnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 26 kwietnia 2012 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 19 kwietnia 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 23 lipca 2008 r., Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej na podstawie art. 201 ust. 3 pkt 3 w związku z art. 209 ust. 1 pkt 4 oraz art. 210 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na powoda – B. P. A. C. prowadzącego działalność gospodarczą w O. w związku z naruszeniem przez B. P. obowiązków informacyjnych w stosunku do użytkowników końcowych, przez nieuwzględnienie w treści umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych postanowień wymaganych zgodnie z art. 56 ust. 3 pkt 2 i 7, art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego oraz nieuwzględnienie w treści regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych postanowień wymaganych zgodnie z art. 60 pkt 2 i 6 Prawa telekomunikacyjnego, które to nieprawidłowości nie zostały usunięte w terminie określonym w zaleceniach

pokontrolnych z dnia 4 grudnia 2006 r., co zostało stwierdzone w protokole kontroli z dnia 4 października 2007 r., nałożył na powoda karę pieniężną w wysokości 7.500 zł.

Od powyższej decyzji powód odwołał się.

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie oddalił odwołanie.

Powyższy wyrok powód zaskarżył apelacją.

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2011 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Wyrok Sądu Apelacyjnego powód zaskarżył skargą kasacyjną. Skargę oparto na obydwu podstawach określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. W ramach podstawy materialnoprawnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) zarzucono błędną wykładnię art. 201 ust. 3 pkt 1-3 oraz art. 210 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego. W ramach podstawy procesowej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) zarzucono naruszenie art. 68 § 1 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 2; art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz art. 385 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że: „pierwszy powód/przyczyna dla którego/ dla której Sąd Najwyższy powinien przyjąć do rozpoznania złożoną przez powoda skargę kasacyjną to udzielenie odpowiedzi na następującą kwestię jaka rysuje się w świetle wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

1. Czy możliwe jest i zarazem zgodne z obowiązującym Kodeksem postępowania cywilnego według przepisów, którego to Kodeksu następowało rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy przez sądy powszechne w pierwszej jak i drugiej instancji, aby cały proces gromadzenia faktów koniecznych do dokonania ustaleń faktycznych a w konsekwencji do zastosowania prawa materialnego ograniczył się ze strony sądów powszechnych rozpoznających sprawę na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego jedynie do powielenia tego/przepisania tego co zostało przyjęte przez organ administracji publicznej w postępowaniu administracyjnym w ramach jego ustaleń faktycznych.”.

Ponadto wskazano, że: „2. Drugi powód/przyczyna dla którego/dla której Sąd Najwyższy powinien przyjąć do rozpoznania złożoną przez powoda skargę

kasacyjną to odniesienie się do kwestii dotyczącej sposobu w jaki Sądy obu instancji wyłożyły/zinterpretowały przepisy Prawa telekomunikacyjnego, a mianowicie normy kompetencyjnej określającej zarówno kompetencje obligatoryjną jak i fakultatywną upoważniające pozwanego czyli Prezesa UKE do wydania decyzji administracyjnej w tematach opisanych w art. 201 ust. 3 wraz z pkt 1 - 3 Pt, które to rozumienie kompetencji jaką przyjął Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 19 kwietnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt VI A Ca 1169/10 za Sądem Okręgowym w O. przysługujących pozwanemu do wydawania decyzji w trybie art. 201 jest niezgodne i jest jawnym zaprzeczeniem wszelkich regulacji z których wynika poszanowanie gwarancji procesowych stron, a co w konsekwencji pozostaje w opozycji do zasady praworządności, zasady przewidywalności i bezpieczeństwa prawnego, zasady poszanowania praw człowieka, jego wolności, a która to interpretacja polega na przyznaniu pozwanemu na nieograniczoną w praktyce żadnym terminem możliwość według nieograniczonego uznania pozwanego wyprowadzania na swoje raty konsekwencji jakie dla powoda wpływają z przyjętego przez pozwanego i uznanego według tegoż pozwanego za udowodniony stanu faktycznego na podstawie art. 201 Pt co w praktyce sprowadza się do uznania, że pozwany może kiedy tylko uzna to za właściwe i w jego ocenie konieczne pomimo że poczynione przez pozwanego ustalenia faktyczne stanowią pewną całość i których zwieńczeniem było wydanie decyzji administracyjnej na podstawie art. 201 ust. 3 wydawać może pozwany nowe decyzje na podstawie art. 201 ust. 3 Pt co do tematów opisanych w pkt 1 - 3 tegoż ustępu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wnoszący skargę w imieniu powoda jego pełnomocnik będący adwokatem nie wskazał na podstawie której z czterech określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty tego dotyczący wniosek skargi. Autor skargi bez odpowiedniego skonkretyzowania przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania przedstawił w uzasadnieniu wniosku krytykę zaskarżonego wyroku. Ze sposobu ujęcia tej krytyki opierającego się na bardzo subiektywnych i ogólnikowo ujętych poglądach wnoszącego skargę, poglądach

wyrażanych bez rzeczowego uwzględnienia podstaw zaskarżonego wyroku nie wynikają żadne okoliczności, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Skarga nie ujawnia istotnego zagadnienia sprawy ani potrzeby wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Nieważności postępowania, która według podstawy skargi miałyby wynikać z art. 68 § 1 k.p.c. i art. 379 pkt 2 k.p.c., wnoszący skargę w ogóle nie uzasadnił, nawet w ramach uzasadnienia podstawy skargi określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie może też wchodzić w rachubę kwalifikacja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) skoro uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wyjaśnienie jego podstawy, w szczególności zawiera wyjaśnienia interpretacyjne uwzględniające orzecznictwo Sądu Najwyższego – w tym stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 marca 2009 r., III SK 35/08 – OSNP 2010/17-18/223. Natomiast autor skargi, całkowicie ignorując te wyjaśnienia, ogranicza się do oderwanej od ustalonych okoliczności faktycznych, subiektywnej polemiki.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.